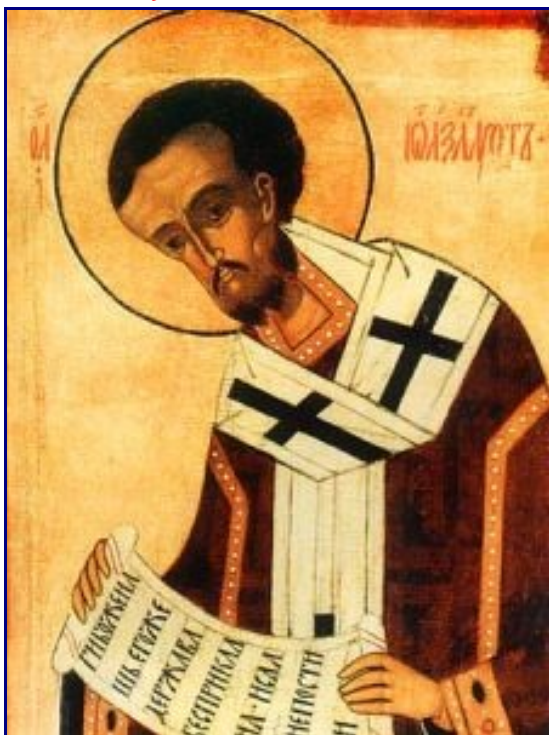

Sf. Ioan Gură de Aur: **Cu cât ești mai mare, cu atât să te smerești!**

Să spun cât este de bună smerenia și cât de rea este trufia? Un păcătos a biruit un drept, vameșul l-a biruit pe fariseu și cuvintele au biruit faptele. Cum au biruit cuvintele? Vameșul graiește: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!” (Luca 18, 13) iar fariseul zice: „Nu sunt ca ceilalți oameni...” și în continuare: „Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câștig” (Luca 18, 11-12). Fariseul a pus înaintea faptelor dreptății, vameșul a găsit cuvintele smereniei și cuvintele au biruit faptele; astfel că bogăția atâta de mare s-a risipit și prea multa sărăcie s-a prefăcut în bogăție.

Erau precum două corăbii cu încărcătură care au tras la liman. Dar vameșul a nimerit bine ștrmoul, în timp ce fariseul a naufragiat. Spun aceasta ca să aflați cât de rea este mândria!

Ești drept? Să nu-l umilești pe fratele tău! Ai biruit din prisos? Să nu-l batjocorești pe aproapele tău și nu împruținezi cinstea laudei lui! Și să iei aminte la cuvintele

tale, iubite frate!

Dreptul este dator să se teamă mai mult de trufie decât păcătosul. Acest lucru l-am spus ieri, îl spun și azi pentru cei care au lipsit ieri. Pentru că păcătosul în mod silit are conștiința umilită, în timp ce dreptul se laudă pentru izbânzile lui. Ca și în cazul corăbiilor, cele care au cala goală, nu se tem de atacul piraților, pentru că aceștia nu vin să scufunde corabia care n-are nimic de preț; în timp ce aceia care au corabia plină cu încărcătură se tem de pirați, deoarece piratul merge acolo unde este aur, argint și pietre prețioase. La fel și diavolul nu-l amenință îndeosebi pe păcătos, ci pe cel drept, acolo unde există bogăție multă. Iar pentru că de multe ori trufia vine din dumniția diavolului, este neapărată nevoie să fim cu luare-aminte!

Cu cât ești mai mare, cu atât mai mult să te smerești pe tine însuși! Când te înalți pe culmi ai nevoie să te păzești ca să nu cazi. De aceea și Domnul ne spune: "Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrănice pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem" (Luca 17, 18). De ce te trufești, de vreme ce ești om, rudenie cu pământul, de aceea și natuă cu cenușa, și la fire și la părere, și la voință cu lucrurile? Astăzi ești bogat, mâine ești sărac, astăzi ești sănătos, mâine ești bolnav, astăzi ești fericit, mâine ești trist, astăzi întru slavă, mâine întru necinste, astăzi tânăr, mâine bătrân. Oare, dintre cele omenești, este ceva statornic? Nu urmează toate calea cursului râurilor? Adică, de-abia apare și ne pășă se te mai repede decât umbra. Prin urmare, de ce te trufești, omule, tu, care ești fum, deșertăciune? Pentru că omul este asemenea deșertăciunii. Zilele lui sunt ca floarea câmpului. Iarba se usucă și floarea ei cade. Acestea le spun nu ca să umilesc firea, ci ca să pun frâu trufiei. Pentru că, într-adevăr, omul este o făptură măreață, îndeosebi omul milostiv(omilie la cuvintele: „Am văzut pe Domnul ezând sub smochin”, I

E.P.E. 8A, 394-396, P,G. 56, 125).

(Sf. Ioan Gură de Aur, Cuvinte de Aur II – Smerenia, mândria, îngâmfarea, slava deșartă și lauda, Editura Egumenița, Galați, 2012, p. 39-41)